

гдѣто билъ кладенеца, за да не могатъ да си взематъ вода. Но възтаницитѣ минавали отъ малкитѣ врата къмъ рѣката. Тя била прикрита отъ куршумитѣ и ноцемъ отивали да си взематъ вода отъ рѣката за пиене и готвене.

Въ врѣме на едно ново нападение на турцитѣ, на възтаницитѣ се случило голѣмо нещастие. Въ една отъ стаитѣ, войводата попъ Харитонъ раздавалъ барутъ и фишеци на момчетата. Нѣкой отъ тѣхъ пушилъ цигара и по невнимание барутя се запалилъ, изгорилъ очитѣ на войводата и запалилъ стаята. Възтанницитѣ успѣли да изгасятъ пожара, ала войводата ослѣпялъ и билъ на умирање. Това се случило на 5-й май и много наскърбило възтаницитѣ. Но тѣ не се отчаяли и за воевода си избрали Христо Пармаковъ.

На другия день, 6 май, пристигнала още турска войска отъ Шуменъ. Тя се командувала отъ генералъ *Фазлъ паша*. Докарали два нови горски топа и обсадили още по вече манастиря. Пашата направилъ прѣдложение на възтаницитѣ да се прѣдадатъ, като имъ изпратилъ писмо съ двама българи. Възтаницитѣ не се съгласили и отказали да се прѣдадатъ. Боятъ захваналъ наново.

Топовнитѣ гърмежи се разнасяли на далеко. Гранатитѣ падали върху зданието на манастиря и пробивали стѣнитѣ. Надвечерь, отъ многото гранати, манастиря и стаитѣ се запалили. Пожарътъ се разпространилъ и обзелъ цѣлото здание. Възтаницитѣ геройски се биели задъ каменитѣ зидове, но това второ нещастие, направило положението имъ много опасно. Тѣ нѣмали вече храна, прибѣжище, барутъ и куршуми, за да продължаватъ да се биятъ. . .